

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/175/2021
Identifikačné číslo spisu:	4217202933
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4217202933.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Brňáka a sudcov JUDr. Ľubora Šeba a JUDr. Ivana Rumanu, v spore žalobcu MUDr. C. B., bývajúceho v T., C. X/XX, zastúpeného JUDr. Ľubicou Balkovou, advokátkou so sídlom v Sučanoch, Železničná 11, proti žalovanému E. E., bývajúcemu v T., J. cesta XXXX/XJ, zastúpeného JUDr. Dušanom Repákom, advokátom so sídlom v Bratislave, Krížna 47, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 16C/13/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. septembra 2020 sp. zn. 5Co/166/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 1. apríla 2019 sp. zn. 16C/13/2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd vyslovil, že žalovaný neoprávnene ohrozil a narušil bližšie označené práva žalobcu chránené § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Okrem uvedeného žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 €. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný podaním sťažnosti na postup a správanie žalobcu Nitrianskemu samosprávnemu kraju vykonával len svoje subjektívne právo. Sťažnosťou tak nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, keďže sa jedná o okolnosť vylučujúcu neoprávnenosť zásahu. Podľa názoru súdu v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný zaslal sťažnosť ostatným subjektom označeným v sťažnosti (redakcia denníka Nový čas a týždenníka Dunatáj Komárno), preto ani nemohlo byť preukázané, že by zaslaním sťažnosti týmto subjektom prišlo k zásahu, ktorý by objektívne vyvolal alebo ktorý by bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv žalobcu chránených ustanovením § 11 OZ. Keďže nebol preukázaný zásah do osobnostných práv žalobcu, nemohla byť

preukázaná ani jeho neoprávnenosť ako ani príčinná súvislosť medzi zásahom a vzniknutou ujmom, preto žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

2. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. septembra 2020 sp. zn. 5Co/166/2019 (ďalej aj „napadnuté odvolacie rozhodnutie“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1 V odôvodnení rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne a správne zistil skutkový stav veci, vec správne posúdil v zmysle príslušných právnych predpisov a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd nezistil žiadne porušenie procesných práv a ani inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z dôvodov komplexnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd neopakoval všetky právne dôvody a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP). Ďalej citoval ustanovenie § 13 OZ a interpretoval zákonné predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti spôsobenej zásahom do osobnosti fyzickej osoby.

2.2. Na zdôraznenie správnosti napadnutého prvostupňového rozsudku konštatoval, že tomuto sporu predchádzali citlivé okolnosti ohľadne prijatia matky žalovaného v zdravotníckom zariadení dňa 11. júna 2016. Na jednej strane stáli predstavy žalovaného ako by mala vyzerat' zdravotná starostlivosť jeho matky v zdravotníckom zariadení, kde pôsobil žalobca ako službukonajúci lekár - G., a na druhej strane bol lekár so svojimi skúsenosťami, odbornosťou a zodpovednosťou, ktorý o spôsobe zdravotníckej starostlivosti rozhodoval. Protipóly okolností spôsobili, že predstava žalovaného o spôsobe vhodnej zdravotnej starostlivosti jeho matky (konkrétne nemocničné oddelenie, kam bola jeho matka umiestnená) sa nenaplnila, pričom uvedenú predstavu aj verbalizoval. Vyústením verbalizácie predstavy žalovaného v zdravotníckom zariadení v uvedený deň mala byť reakcia lekára (G.) - žalobcu, ktorý sa mal podľa tvrdení žalovaného neadekvátne správať.

2.3. Následne žalovaný reagoval tak, a to už boli tvrdenia žalobcu v žalobe a v konaní odôvodňujúce jeho procesný nárok, že žalovaný neoprávnene zasiahol do jeho práv, keď zasielal sťažnosti (listy) - išlo o list z 11. júna 2016 viacerým adresátom (Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou Bratislava, VÚC Nitra, Nemocnici Komárno, redakcii Denníka Nový čas a týždenníka Dunatáj Komárno), ktoré obsahovali nepravdivé tvrdenia, najmä o tom, že žalobca ako lekár uviedol, že „je veľmi stará, srdce matky je strašne slabé a divím sa, že ešte žije a aj tak bude žiť len pár dní, alebo týždňov, a pre ňu by bolo lepšie keby zomrela, aspoň by sa netrápila a nemala bolesti“ a tiež ohľadne neľudského prístupu k pacientke a vulgárnych prejavov. V tejto súvislosti odvolací súd akcentoval skutkový záver zistený prvostupňovým súdom, „že sťažnosť ... bola fakticky doručovaná Nitrianskemu samosprávnemu kraju (hlavný lekár). Doručenie sťažnosti Úradu pre dohľad na zdravotnou starostlivosťou, nemocnici v Komárne, denníku Nový čas a týždenníku Dunatáj Komárno preukázané nebolo“. Za správny záver prvoinštančného súdu považoval odvolací súd aj to, že sťažnosťou bolo realizované právo žalovaného na podávanie sťažnosti (ktoré predpokladá zákon), ktorý sa v danej situácii cítil byť dotknutým subjektom. Uvedený záver bol postačujúcim záverom pre možnosť konštatovať správnosť napadnutého rozsudku odvolacím súdom. Hoci nebolo nožné vylúčiť, že realizáciou svojho oprávnenia sa mohol subjekt sťažujúci sa dopustiť zásahu do osobnostných práv, v tomto prípade to tak podľa názoru odvolacieho súdu nebolo, pretože z okolností prípadu (najmä obsahu sťažnosti z 11. júna 2016) nevyplývalo, že by intenzita, hoci by išlo aj o nepravdivé tvrdenia, mohla zasiahnuť do osobnostných práv tak, ako to tvrdil žalobca (body 33 a 34 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia).

2.4. Odvolací súd následne interpretoval inštitút predmetu dokazovania v súdnom konaní, dôkazné bremeno a v tomto ohľade aj úlohu účastníkov konania, citoval ustanovenia § 149, § 154 CSP a konštatoval, „že v konaní nebolo preukázané, že išlo o nepravdivé tvrdenia uvedené v sťažnosti (v tomto spore išlo o tvrdenie proti tvrdeniu, či sa mal alebo nemal lekár vyjadriť znevažujúco voči matke žalovaného a vulgárne voči žalovanému), nebol preukázaný úmysel žalovaného zasiahnuť do práv žalobcu. Aj prípadná intenzita tvrdeného zásahu, jeho jednorazový charakter, ako aj okolnosti dňa 11.06.2016, ktoré sprevádzali emocionálne prejavy žalovaného s potrebou sa sťažovať na správanie lekára adresovaná výlučne orgánom (doručovanie sťažnosti iným adresátom v konaní nebolo), ktoré kontrolu nad obdobnými okolnosťami vykonávajú, nemožno bez ďalšieho považovať za zásah do osobnostných práv žalobcu v rozsahu potreby taký zásah označiť za neoprávnený a v rozsahu potreby

priznať nemajetkovú ujmu".

2.5. O odvolacích trovách rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Po rekapitulácii priebehu súdneho konania v polemike s názormi nižších súdov uviedol, že „sťažnosť žalovaného na žalobcu, ktorá sa dostala do sféry informovanosti tretích osôb, v ktorej uviedol nepravdivé, hanlivé tvrdenia na žalobcu, neopierajúce sa o fakt, ani o objektívne existujúcu realitu ..., ktoré sa nezakladajú na pravdivej informácii, nie je výkonom práva žalovaného podať sťažnosť, je neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalovaného (správne žalobcu, pozn.) značnej intenzity". Žalobca (tiež) poukázal na rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (4Cdo/149/2009, 1Cdo/113/2009, 7Cdo/180/2012). Vo svojom dovolaní ďalej uviedol, že bol ako žalobca „súdom neprimerane zaťažovaný bremenom preukázania nepravdivých skutkových tvrdení žalovaného". Uviedol, že „neexistencia sa nepreukazuje". Teória tzv. negatívnej dôkaznej teórie nemá oporu v zákone. Rovnako namietal, že „v konaní nebolo preukázané, že išlo o pravdivé tvrdenia v sťažnosti". V tomto ohľade poukázal na dovolacie rozhodnutia 5Obdo/31/2019, 6Cdo/81/2019, 3Cdo/293/2015 a rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 224/2016. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie a vrátil mu vec na ďalšie konanie alternatívne zmenil napadnuté odvolacie rozhodnutie, „pretože dovolanie je dôvodné". O dovolacích trovách navrhol rozhodnúť podľa § 453 ods. 3 resp. ods. 2 CSP.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol, aby dovolací súd dovolanie v zmysle § 447 CSP odmietol. Žalovaný poukázal na to, že žalobca nepreukázal odklon od rozhodovacej praxe, keď vo svojom dovolaní len uviedol spisové značky bez bližšej špecifikácie rozdielov a nesúladu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s rozsudkom odvolacieho súdu, ako ani nepreukázal absenciu riešenia právnej otázky zo strany dovolacieho súdu. Žalovaný má za to, že ako súd prvej inštancie, tak odvolací súd vykonali v predmetnom spore náležité dokazovanie v dostatočnom rozsahu, a na jeho základe správne zistili skutkový stav sporu s riadnym odôvodnením.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je sčasti prípustné vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, avšak nie je dôvodné.

6. Žalobca podal dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP z obsahu ktorého najvyšší súd ustálil (§ 124 ods. 1 CSP), že v rozsahu relevantných právnych otázok (nie skutkových, pozn.) dovolateľ namietal nesprávny právny názor odvolacieho súdu, a to v dvoch jeho záveroch (i) že realizovaním zákonom priznaného práva podať sťažnosť na žalobcu príslušným subjektom nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu a (ii) že žalobca mal v konaní preukázať, že išlo o nepravdivé tvrdenia uvedené v sťažnosti žalovaného (bod 3). Pokiaľ išlo o ďalšie tvrdenie dovolateľa, že neoprávnený zásah žalovaného do osobnostných práv bol značnej intenzity, uvedená námietka má nepochybne skutkový charakter (vyplýva zo skutkového stavu), pričom v kontexte dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP zároveň platí, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

7. So zreteľom na riadne nastolenie právnych otázok [6(i) a (ii)] a v situácii, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu je v danom prípade procesne prípustné. Následne preto skúmal, či je podané dovolanie dôvodné (či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci vyššie nastolených právnych otázok).

8. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie

skutkových otázok (questio facty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu (bod 6 in fine), ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

9. Jadrom danej veci bolo posúdenie stretu práva na sťažnosť s právom na ochranu osobnosti a súkromného života ako aj intenzity zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcu.

9.1. Právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena je zaručené v čl. 10 ods.1 Listiny a čl.19 ods.1 Ústavy SR.

9.2. Zákon č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach je právny predpis, ktorý v súlade s ustanovením článku 46 Ústavy SR zabezpečuje ochranu individuálnych práv fyzických osôb a právnických osôb, porušovaných alebo ohrozených činnosťou alebo nečinnosťou orgánov verejnej správy. Zákonná úprava možnosti obracať sa na orgány verejnej správy prostredníctvom sťažností sa dotýka širokej verejnosti.

9.3. Podľa § 13 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie (ods. 1). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (ods. 2).

10. Podľa názoru najvyššieho súdu aj pri strete práva na sťažnosť s právom na ochranu osobnosti a súkromného života, je vždy vecou súdu, aby s prihliadnutím na okolnosti každého prípadu zvážil, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred druhým právom. Úlohou súdu v takejto situácii vždy bude, aby na základe konkrétnych okolností daného prípadu zvážil, či určitý výrok (vychádzajúci z práva na sťažnosť) dosahuje takej intenzity, že zasahuje do práva na ochranu cti a dobrej povesti a či je primeraný (pozri aj 1MCdo/4/2010).

11. Odvolací súd po uvedení skutkové deja (body 31 a 32 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia) najskôr položil dôraz na skutkový záver zistený (aj) prvostupňovým súdom, že inkriminovaná sťažnosť bola preukazne doručená (iba) Nitrianskemu samosprávnemu kraju [ďalej aj „NSK“ (bod 33 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia)], ktorý ju podľa ustanovenia § 6 ods. 1 písm. g/ zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach odložil, keďže mu bola zasielaná iba na vedomie. Následne hlavný lekár NSK kópiu tejto sťažnosti zaslal riaditeľovi nemocnice v Komárne a požiadal ho o jej prešetrenie. Celé šetrenie bolo ukončené odpoveďou riaditeľa nemocnice, ktorého prílohou bolo aj vyjadrenie žalobcu (bod 13 odôvodnenia prvostupňového rozsudku). V odpovedi riaditeľ nemocnice opísal priebeh hospitalizácie matky žalovaného dňa 11. júna 2016 a nedorozumenie medzi sporovými stranami a následnú konfliktnú situáciu prisúdil tomu, že v minulosti bola matka žalovaného opakovane prijatá na JIS, k čomu teraz nedošlo. K použitiu vulgárnych slov uviedol, že žalobca ich vylúčil a službukonajúci personál toto nepotvrdil (pozri aj č. 1. 2 spisu). Doručenie sťažnosti aj iným subjektom teda v konaní preukázané nebolo.

11.1. V ďalšom odvolací súd síce pripustil aj správnosť záveru prvostupňového súdu „že sťažnosťou bolo realizované právo žalovaného na podávanie sťažnosti (ktoré predpokladá zákon), ktorý sa v danej situácii cítil byť dotknutým subjektom. Uvedený záver bol postačujúcim záverom pre možnosť konštatovať správnosť napadnutého rozsudku odvolacím súdom“, ale zároveň odvolací súd nevyhlásil, „že realizáciou svojho oprávnenia sa mohol subjekt sťažujúci sa dopustiť zásahu do osobnostných práv“, čo ale v tomto prípade neplatilo pre nedostatočnú intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobcu (bod 34 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Pokiaľ potom žalobca v dovolaní vytýkal odvolaciemu súdu nesprávnosť jeho právnych záverov, „že realizovaním zákonom priznaného práva podať sťažnosť na žalobcu príslušným subjektom nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu“, uvedená námietka nezodpovedá právnomu záveru vyslovenému odvolacím súdom, ktorý naopak (v súlade s názorom dovolateľa) takúto možnosť pripustil, ale v okolnostiach danej veci nebola podstatná z dôvodu záveru odvolacieho súdu o nedostatočnej intenzite zásahu. Inak povedané (neoprávnený) zásah odvolací

súd pripustil, avšak tento nedosiahol potrebnú intenzitu k vyvodu právnych následkov.

12. Dovolací súd zdôrazňuje, že nosné dôvody napadnutého odvolacieho rozhodnutia (ratio decidendi) spočívali práve v nedostatočnej intenzite zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorá nedostatočná intenzita bola odvolacím súdom indikovaná na základe zisteného skutkového stavu nižšími súdmi (§ 442 CSP). Uvedená nedostatočnosť intenzity zásahu bola podľa odvolacieho súdu daná obsahom samotnej sťažnosti a spôsobom jej zverejnenia (sťažnosť bola doručená iba NSK, ktorý ju odložil, táto bola zasielaná vo fotokópii riaditeľovi nemocnice, ktorý iba všeobecne opísal priebeh udalosti), ďalej jednorázovosťou charakteru zásahu, skutočnosťou, že nebol preukázaný úmysel žalovaného zasiahnuť do práv žalobcu, okolnosťami inkriminovaného dňa 11. júna 2016, ktoré sprevádzali emocionálne prejavy žalovaného s potrebou sa sťažovať na správanie lekára adresovanú výlučne orgánom, ktoré kontrolu nad obdobnými okolnosťami vykonávajú. Uvedený záver odvolacieho súdu nemožno bez ďalšieho považovať ani za arbitrárny, či celkom zjavne neodôvodnený.

13. Žalobca tiež namietal, že podľa názoru odvolacieho súdu mal žalobca v konaní preukázať, že išlo o nepravdivé tvrdenia uvedené v sťažnosti žalovaného [bod 6(ii)].

13.1. Odvolací súd sa vo svojich dôvodoch zaoberal aj právnymi inštitútmi dokazovania, dôkaznej povinnosti, prostriedkami procesného útoku a obrany (body 35 až 37 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). V tejto súvislosti uviedol, že «[v] rámci dokazovania platí zásada (pozri § 132 v spojení s § 185 ods. 1), že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Inak povedané, účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Môžeme tiež povedať, že žalobca musí preukázať skutočnosti, na základe ktorých mu jeho právo patrí. „Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí“ (bod 38 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Uvedené názory považuje dovolací súd za správne a právne konformné.

13.2. Pochybnosti žalobcu však vyvolávala ďalšia konštatácia odvolacieho súdu, „že v konaní nebolo preukázané, že išlo o nepravdivé tvrdenia uvedené v sťažnosti (v tomto spore išlo o tvrdenie proti tvrdeniu, či sa mal alebo nemal lekár vyjadriť znevažujúco voči matke žalovaného a vulgárne voči žalovanému)“ (bod 39 odôvodnenia odvolacieho súdu). Podľa názoru dovolacieho súdu má uvedená výhrada dovolateľa [bod 6(ii)] isté ratio. Aj keď odvolací súd explicitne nehovoril, že žalobca mal v konaní preukázať nepravdivosť tvrdení v sťažnosti, minimálne implicitne takúto interpretáciu nemožno vylúčiť. Preukázanie pravdivosti skutkových tvrdení však zaťažuje toho, kto ich tvrdí. Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ žalovaný v podanej sťažnosti uvádzal skutkové tvrdenia a obsah tejto sťažnosti tvoril jadro zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, potom preukázanie pravdivosti týchto skutkových tvrdení zaťažovalo v konaní žalovaného.

13.3. Na strane druhej odvolací súd v ucelenej časti dôvodov reagujúcich na dokazovanie a dôkazné bremeno (body 35 až 39 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia) chcel zdôrazniť v súdnom procese významnú prejednáciu zásadu, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena (každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha).

13.4. Samotná okolnosť - komu v konaní svedčilo dôkazné bremeno ohľadne skutkového tvrdenia uvedeného v sťažnosti žalovaného - však pre rozhodnutie odvolacieho súdu nemala praktický význam resp. uvedená okolnosť nebola pre toto rozhodnutie rozhodujúca, pretože odvolací súd v jeho nosných dôvodoch vychádzal z názoru, že k neoprávnenému zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcu došlo, avšak intenzita tohto zásahu nebola dostatočná (pozri bod 10 in fine a 11). Možno preto uzavrieť, že žalobcom nastolenú druhú otázku [bod 6(ii)] odvolací súd síce riešil, ale na jej riešení nezaložil svoje rozhodnutie.

14. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu, v rozsahu ním nastolených právnych otázok, neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd preto jeho nedôvodné dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

15. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v dovolacom konaní plný úspech, preto mu proti neúspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.